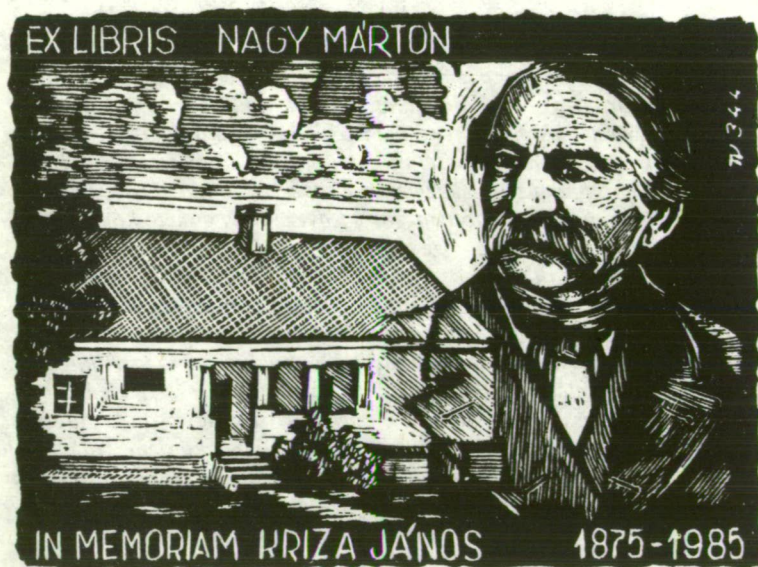

Nyilván túl sok volt aznap délutánra. Nem is az, hogy „ittam” volna – hát ittam –, de most jön elő az is, hogy Santa Ippi hol volt, hol Wingsom, a Lilian. Ők maguk – Szpéró, Pipi stb. – rég a Tabánban, egy lebontott város helyén. Egy ellobogó kocsiszakas, ó, Isten, ez lehet emlékezeted velünk. Mi végre tesszük hát, amit teszünk? Annyi marad, Neked, mondjuk, hogy a buszt megjegyezted, ami visszavisz az állomásra. Ellenőrzöd a menetrended – nem bízod Kő Péter szervezőképességére –, magad ellenőrzöd. Benézel, majd már nem a mi ember- vagy madár- vagy lóképünkben – a restibe, ami itt Götzlar Bierbrau, végignézel egy sor pulttámasztón vagy néhány fogason, esernyőtartón. Ennyi emlékeid vagyunk, Istenem, mint amit a krefeldi kocsiszakaszon a szél átfúj, körbelobogtat, visszahoz, én-nem-tudom.

Mennek, ruhatár után kis táskájuk megtarthatva, a múzeumba az érdeklődők, a versenynaptár rendje szerint Krefeldben és másutt sor kerül a versenyekre, amott gombfociznak, mi egy jégtörő hajót bérlünk Santa Ippivel, Szpéróval, Misit megteszük kormányosnak, áthúzzunk a Lánchíd alatt; a teli nyárból a gróf: döblingi gesztenyelevéllel! 1991-nek? 2000-be? Pirostéglás volt, mesélem Pipinek tanácsaltanul és polgármesterség híján, a krefeldi fal, erre emlékszem; a fal, a fal...! De tovább? Neki már van szeme – a vakok látnak! ott, már! –, kérдем: „Nem tudnál visszanézni?” Egy Eiffel-torony méretű valamin Istenünk magyaráz Péterének, javítási munkálatokról van szó. Nem zavarhatjuk: kérdeni, mi volt. Kopott dzsekikben zsokek keringelnek körhintalovakon. Hiszen minden ilyen egyszerű volt, az lehetett. Csak nem tudtunk ráemlékezni szinte rögtön se, mi van, és ebből megkreáltuk, hogy létezésünk igazoljuk bárhol, összekuszált históriánkat. Holott látszik, jó úgy, ahogy van, hogy most már soha, az Istennek se tudom megmondani, mi volt.

TORRÓ VILMOS METSZETE